

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce

Mgr. M. S.

bytem X

zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému

Úřad vlády České republiky

sídlem nábreží Edvarda Beneše 4, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí náměstkyně žalovaného ze dne 27. 3. 2020,
č. j. 7081/2020-UVCR-10,

takto:

- I. Rozhodnutí náměstkyně žalovaného ze dne 27. 3. 2020, č. j. 7081/2020-UVCR-10, se ruší v části, v níž zamítá rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu vlády, odboru právnímu a kontrolnímu, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7081/2020-UVCR-5, ohledně odmítnutí poskytnout
- a. usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008 vydaného pod č. 366/V,
 - b. usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008 vydané pod č. 990/D, *vyjma* bodů II.1. a III.2. tohoto usnesení, a
 - c. usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008 vydané pod č. 1438/D, *vyjma* bodů III.2. a III.6. tohoto usnesení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

- II. Rozhodnutí Úřadu vlády České republiky, odboru právního a kontrolního, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7081/2020-UVCR-5, se ruší v části, v níž povinný orgán odmítl žalobci poskytnout
- a. usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008 vydaného pod č. 366/V,
 - b. usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008 vydané pod č. 990/D, *vyjma* bodů II.1. a III.2. tohoto usnesení, a
 - c. usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008 vydané pod č. 1438/D, *vyjma* bodů III.2. a III.6. tohoto usnesení.
- III. Úřad vlády České republiky, odbor právní a kontrolní, je povinen do 15 dnů od doručení tohoto rozsudku poskytnout žalobci tyto informace podle jeho žádosti ze dne 21. 2. 2020, a to konkrétně
- a. usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008 vydaného pod č. 366/V,
 - b. usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008 vydané pod č. 990/D, *vyjma* bodů II.1. a III.2. tohoto usnesení, a
 - c. usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008 vydané pod č. 1438/D, *vyjma* bodů III.2. a III.6. tohoto usnesení.
- IV. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- V. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13 200 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Bc. Marcely Oškrdové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předchozí řízení

1. Úřad vlády, odbor právní a kontrolní (**správní orgán I. stupně**), rozhodnutím ze dne 5. 3. 2020 (**prvostupňové rozhodnutí**) částečně odmítl žalobcovu žádost ze dne 21. 2. 2020 o poskytnutí informací, kterou žádal o pět usnesení vlády z let 2008 a 2009 se všemi připojenými materiály [§ 7 a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (**zákon č. 106/1999 Sb.**)]. Správní orgán I. stupně odmítl žádost v části, která se týkala usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008 vydaného pod č. 366/V s připojenými materiály, usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008 vydaného pod č. 990/D s připojenými materiály a usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008 vydaného pod č. 1438/D spolu se všemi připojenými materiály a návrhem dalších opatření č. j. D 421/2008. Žalobci šlo jednak o *usnesení vlády*, jednak o *podkladové materiály* k těmto usnesením. Správní orgán I. stupně žádost částečně odmítl proto, že usnesení a materiály byly projednávány v režimu stupně utajení „Vyhrazené“ nebo „Důvěrné“. Dále dodal, že žádost se týkala utajovaných informací, na které se vztahuje výjimka podle § 7 zákona č. 106/1999 Sb. O tom, zda je nějaká informace utajovaná, rozhoduje původce informace. Tím je v projednávaném případě Ministerstvo vnitra.
2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády (**odvolací orgán** nebo také **žalovaný**) shora specifikovaným rozhodnutím ze dne 27. 3. 2020 zamítla. Odvolací orgán připustil, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se týká pouze neposkytnutí materiálů k jednotlivým usnesením vlády, jejichž původcem je Ministerstvo vnitra, které tyto materiály označilo za utajované. Proto doplnil prvostupňové rozhodnutí tím, že překážka poskytnutí informací Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

podle § 7 zákona č. 106/1999 Sb., která spočívá v tom, že se jedná o utajované informace, se vztahuje nejen k materiálům, na jejichž základě byla usnesení vlády vydána, ale na základě rozhodnutí vlády také k dotčeným usnesením vlády kvůli tomu, aby nebyl zveřejněn název materiálů, na základě kterého by bylo možné dovodit jejich věcný obsah. Pokud je nějaká informace označena za utajovanou, nelze ji podle zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout. Jejeho poskytnutí by bylo možné se domáhat pouze podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (**zákon č. 412/2005 Sb.**).

3. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou. V ní soud identifikoval tři žalobní body:

1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaný neodůvodnil splnění materiálních podmínek pro označení informace za utajovanou dle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. Žalovaný neřešil, zda byly žalobcem požadované informace uvedeny v seznamu utajovaných informací. Odkaz na formální označení informace jako utajované nepostačuje.

2) Žalobcem žádané informace nejsou utajované. Právo na informace je základním lidským právem dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a dle čl. 10 Evropské úmluvy. Může být omezeno pouze opatřením nezbytným v demokratické společnosti. Napadené rozhodnutí tuto podmínku nesplňuje.

3) O rozkladu rozhodla náměstkyně žalovaného, která nebyla oprávněnou osobou dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

4. Odvolací orgán ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že vláda usnesením č. 446 ze dne 27. 6. 2018 pověřila náměstkyni řízením žalovaného do doby jmenování vedoucího Úřadu vlády České republiky. Vedoucí jmenován nebyl, a proto pověření v době vydání napadeného rozhodnutí stále platilo.
5. Rozsudkem ze dne 31. 5. 2021, č. j. 14 A 56/2020-20, tzn. prvním rozsudkem v této věci, městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud tehdy dospěl k závěru, že označení informace za utajovanou podle zákona č. 412/2005 Sb., je pouze jedním z pojmových znaků utajované informace, nikoli znakem výhradním. Proto nepostačuje odkázat na označení informace jako utajované a dalšími znaky se již nezabývat. Žalobou napadené rozhodnutí neobsahovalo zdůvodnění, proč byly požadované informace utajovanými informacemi podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací.
6. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 12. 1. 2023, č. j. 10 As 241/2021-26, zrušil první rozsudek městského soudu a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení. Městský soud se dle něj jednak odchýlil od ustálené judikatury, jednak nesprávně konstatoval, že o tom, zda je určitá informace utajovaná má vskutku rozhodovat jiný subjekt než její původce – v tomto případě povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb., do jehož dispozice se utajovaná informace pouze dostala.
7. Městský soud následně znovu zrušil napadené rozhodnutí druhým rozsudkem ze dne 12. 4. 2023, č. j. 14 A 56/2020-47, jelikož měl za to, že odvolací orgán dostatečně nevysvětlil, proč je nutné za utajované informace považovat i samotná usnesení vlády, tzn. u vlastních usnesení vlády nevysvětlil, v čem spočívá materiální znak utajenosti.
8. NSS v řízení o další kasační stížnosti žalovaného dospěl k jinému závěru (rozsudek ze dne 13. 11. 2023, č. j. 10 As 91/2023-39). Dle něj nebylo v tomto ohledu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Městskému soudu zejména vytknul, že před rozhodováním o žalobě neshlédl utajované informace, které si měl od žalovaného vyžádat, a to jednak sporná

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

usnesení, jednak podkladovou dokumentaci těchto usnesení (utajované materiály, jejichž původcem je Ministerstvo vnitra). V dalším řízení měl městský soud posoudit zda jsou daná usnesení utajovanými informacemi i z materiálního hlediska, zejména měl srovnat text (obsahu) usnesení a dokumentů Ministerstva vnitra, které byly jejich podkladem. Dle NSS je podstatný skutečný obsah jednotlivých listin, posouzení jejich povahy (utajení) atd.

II. Posouzení žaloby

9. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Ve věci samé soud rozhodl bez jednání. Jsou splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Městský soud je vázán závěry rozsudků NSS ve věci 10 As 241/2021 a 10 As 91/2023. V rozsahu odůvodnění, které NSS nepovažoval za nezákonné, ho také vážou závěry jeho rozsudků v této věci ze dne 31. 5. 2021 a ze dne 12. 4. 2023.
12. Žaloba je důvodná.

K výtce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

13. Podle § 7 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.
14. Podle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. se pro účely tohoto zákona rozumí utajovanou informací informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).
15. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v chybějícím odůvodnění utajenosti požadované informace.
16. Jakkoli městský soud tuto námitku v prvním rozsudku považoval za důvodnou, NSS v rozsudku 10 As 241/2021 jeho závěry popřel. Dle NSS měl městský soud v obecné rovině pravdu, pokud dovodil, že v každém jednotlivém případě musí povinný subjekt posoudit, zda utajovaná informace je vskutku utajovaná ve smyslu § 7 zákona č. 106/1999 Sb. a zda splňuje jednotlivé znaky legální definice utajované informace. V rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle cit. § 7 musí být přezkoumatelným způsobem vysvětleno, proč určitá informace naplňuje znaky utajované informace (rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, *Oživení*).
17. V této kauze ovšem šlo o jinou situaci, jelikož žalobce žádal o informace, které jsou označeny jako utajované, u subjektu, který nebyl jejich původcem. V takové situaci je třeba respektovat požadavky, které vyplývají z § 22 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb. O tom, zda určitá informace je utajovaná, nemůže totiž rozhodnout subjekt odlišný od původce informace. Subjektu, který není původcem utajované informace, nepřísluší jakkoli posuzovat její obsah (resp. stupeň utajení) a následně rozhodovat, zda s ní lze žadatele seznámit. Je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a v souladu s § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací vyznačil stupeň jejího utajení, popřípadě Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dle § 22 odst. 2 tohoto zákona stupeň utajení změnil či zrušil (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 188/2014-38). Je tedy výlučně na uvážení a odpovědnosti původce, zda informace, na kterou při jejím vzniku vyznačil příslušný stupeň utajení, zůstane utajovanou, a jak dlouhou dobu si tuto vlastnost udrží.

18. Vázán těmito závěry městský soud shledal nedůvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí **ve vztahu k utajovaným informacím, jejichž původcem nebyl žalovaný** (podkladové materiály připojené ke shora označeným usnesením vlády). Pokud o tom, zda je určitá informace utajovanou ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb. rozhoduje její původce, nemohl povinný subjekt ani odvolací orgán v řízení o rozkladu zkoumat, zda informace, které žalobce požadoval, naplňují materiální znaky utajované informace, jak jej soud vymezil v prvním rozsudku v této věci. V tomto řízení tak nemohl jako první činit ani soud. Po rozsudku 10 As 241/2021 je zřejmé, že žalobci se nabízí jediná cesta k získání těchto podkladových materiálů usnesení vlády, a to v režimu zákona č. 106/1999 Sb. požádat o tyto informace přímo Ministerstvo vnitra, které je jejich původcem.
19. V druhém rozsudku městský soud dovodil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve vztahu k odmítnutí žádosti o poskytnutí **informací, které vytvořil sám žalovaný** (vlastní usnesení vlády), tzn., ve vztahu k materiálům, jejichž původcem je žalovaný. Městský soud v bodě 18 druhého rozsudku měl za splněný formální znak utajované informace [zaznamenání informace na nosiči, označení a uvedení v seznamu utajovaných informací; § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb.]. Dovodil však, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil naplnění materiálního znaku. Odvolací orgán v tomto směru uvedl, že žalobci nemůže poskytnout usnesení vlády, jelikož utajovaná informace se nevztahuje jen k podkladovým materiálům, ale také k samotným usnesením vlády, „a to s ohledem na to, aby nebyl zveřejněn název materiálů, ze kterého by bylo možno odvodit jeho věcný obsah“. Městský soud je vázán závěrem rozsudku 10 As 91/2023, v němž NSS dovodil, že tento závěr odvolacího orgánu je přezkoumatelný.
20. Námitka je nedůvodná.

Materiální znak utajované informace

21. Žalobce tvrdil, že jím žádané usnesení vlády vč. podkladových materiálů ve skutečnosti nejsou utajovanými informacemi. Dle něj odmítnutí požadované informace nesplnilo podmínku nezbytnosti v demokratické společnosti.
22. Jde-li o **podkladové materiály**, které Ministerstvo vnitra (původce) označilo za utajované informace, soud odkazuje na shora uvedené závěry rozsudku 10 As 241/2021. Za této situace nebylo namístě, aby se podrobněji zabýval povahou podkladových materiálů, resp. zkoumal, zda je žalovaný – přesto, že nebyl jejich původcem – měl žalobci poskytnout. Věcné posouzení této námitky by se přičilo také závěrům rozsudku 10 As 241/2021, v němž NSS jednoznačně uvedl, že o tom, zda je určitá informace utajovaná, nemůže rozhodnout jiný subjekt než její původce.
23. Odlišná situace je u neposkytnutí **usnesení vlády**. Odvolací orgán sice dle NSS uvedl dostatečně určité důvody pro odmítnutí této části žádosti, avšak zbývá vyřešit, zda jím uvedené důvody ob stojí i v hledisku jejich věcného přezkumu.
24. Materiální znak utajované informace je naplněn, pokud by její vyzrazení či zneužití mohlo způsobit zájmu ČR újmu či by bylo pro zájmy ČR nevýhodné [srov. § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb.; také viz rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, č. 1469/2008 Sb. NSS, ze dne 29. 6. 2021, č. j. 2 As 126/2020-53, *Imex Group*, či rozsudek 1 As 8/2010].

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

25. Městský soud si dle pokynů NSS vyžádal od žalovaného a Ministerstva vnitra všechny materiály, o jejichž poskytnutí žalobce usiloval. Přitom zjistil, že usnesení vlády č. 366/V, č. 990/D a č. 1438/D, jsou klasifikovány stupněm utajení „důvěrné“ dle § 4 písm. c) zákona č. 412/2005 Sb.
26. Jakkoli vláda klasifikovala usnesení jako „důvěrné“ utajované informace, v jejich převážné části tato usnesení obsahují jen velmi obecné informace či koordinační pokyny, jejichž poskytnutím nelze dovodit jakoukoli nevýhodnost pro ČR, natož, že by jejich vyzrazení či zneužití mohlo ČR způsobit újmu. Jedná se o standardní dokumenty z jednání vlády, které popisují dílem vnitropolitickou situaci či tehdejší společenské fenomény, dílem se týkají oblasti zahraniční politiky. Obsahují (opět) obecné návrhy a pokyny ohledně dalších postupů.
27. Soud v obecné rovině uznává, že poskytnutí či zveřejnění jakékoli informace o politickém rozhodnutí vlády může být pro ČR nevýhodné. Musí však jít o konkrétní informaci, nikoli o abstraktní sdělení. Navíc materiální znak, byť by i byl splněn v době vzniku utajované informace, nemusí přetrvat navěky. V důsledku plynutí času či následně zveřejněných informací o skutečných postupech správních orgánů, může materiální prvek utajované informace (zde pokyn vlády) posléze vyprchat (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2023, č. j. 3 As 100/2021-44, bod 24). Tak tomu bylo i v nynějším případě. Míra abstrakce sdělení v těchto usneseních je tak vysoká, že v převážné části není dán materiální prvek pro utajení těchto informací. Navíc soud z úřední činnosti ví, že po více než deseti letech od schválení těchto usnesení je většina informací v nich obsažených v odborné komunitě – alespoň v obecné rovině – dobře známá. V důsledku změny přístupu české exekutivy k vydávání pobytových oprávnění ostatně soudy řešily již vyšší stovky nejrozumnějších případů. Proto nelze bez dalšího vycházet z toho, že usnesení jako celek jsou v materiální rovině „důvěrné“ utajované informace.
28. Těch samých záležitostí, jako usnesení, se týkají i podkladové materiály, jejichž původcem je Ministerstvo vnitra, s tím rozdílem, že v nich zahrnuté informace již nebyly jen obecné, ale konkrétněji pojmenovaly jednotlivé situace, případně navrhovaly blíže specifikovaná řešení. Podkladové materiály Ministerstva vnitra pro jednání vlády, na jejichž základě vláda přijala usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008, č. 366/V, jsou vedeny v režimu „vyhrazené“ [§ 4 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb.]. Materiál, který předložilo Ministerstvo vnitra jako podklad pro jednání vlády, na jehož základě byla přijata usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008, č. 990/D, a ze dne 12. 11. 2008, č. 1438/D, je veden v režimu „důvěrné“ [§ 4 písm. c) zákona č. 412/2005 Sb.]. K poskytnutí těchto podkladových materiálů viz rozsudek 3 As 100/2021 a na něj navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 15 A 93/2020-53.
29. Soud dále dle pokynů NSS pečlivě porovnal obsah tří usnesení vlády, na jedné straně, a na straně druhé, jejich podkladových materiálů. S respektem ke standardům ochrany utajovaných informací soud identifikoval ve sporných usneseních jen jejich dílčí části, které dle něj naplňují materiální znak utajované informace, a to konkrétně:
- a. body II.1. a III.2. usnesení vlády č. 990/D, a
 - b. body III.2 a III.6. usnesení vlády č. 1438/D.

Dva ze třech žádaných usnesení vlády jen a právě v uvedených bodech obsahují informace, jejichž vyzrazení či zneužití – měreno hledisky § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. –

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

mohlo být pro ČR nevýhodné. Na zbylé části usnesení nelze – v materiální rovině – nahlížet jako na utajované informace. Současně nelze potvrdit strohý závěr odvolacího orgánu, že poskytnutím (byť jen části) žádaných usnesení by bylo možné zjistit název podkladových materiálů, z něhož by pak bez dalšího bylo možno odvodit věcný obsah těchto utajovaných podkladů pro jednání vlády. Soud opakuje, že žádaná usnesení obsahují převážně obecné a abstraktní informace, a tedy soud nezjistil nic, co by svědčilo pro tuto tezi žalovaného. Proto soud považuje odůvodnění této části napadeného rozhodnutí za zavádějící.

30. Jak soud již uvedl, ve zbytku těchto usnesení jsou uvedeny pouze informace, které nesplňují materiální znak pro utajení ve smyslu § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. Rozhodně neměly být označeny jako utajované v době podání žádosti o informace. Ta část sporných usnesení vlády, v níž nejsou obsaženy „materiálně“ utajované informace, tedy musí ustoupit právu žalobce na svobodný přístup k informacím. Pokud soud neshledal zákonem stanovený důvod pro omezení přístupu k informacím (§ 7 zákona č. 106/1999 Sb.), nebylo namístě za pomoci testu proporcionality zjišťovat, zda zde převáží ochrana utajované informace nebo právo žalobce se s těmito informacemi seznámit.
31. Správní orgány tedy měly poskytnout žádaná usnesení alespoň v takovém rozsahu, aby jednak co nejvíc vyhověly žádosti žalobce, jednak neohrožily vyjádření konkrétních v nich obsažených utajovaných informací. Laicky řečeno, v poskytnutých usneseních měl povinný subjekt či odvolací orgán „anonymizovat“ dílčí informace, které skutečně mají utajovanou povahu, tzn. jejichž vyjádření by bylo v rozporu s jejich ochranou ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb. Takový postup by nejlépe odpovídal § 12 zákona č. 106/1999 Sb., dle něhož povinný subjekt všechna omezení práva na informace provede tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.
32. Naopak, jde-li o soudem shora vyjmenované části (body) usnesení vlády (bod 29 shora), tyto splňují vedle formálního znaku i materiální znak utajení. Takové informace je pak vhodné a potřebné chránit před poskytnutím či únikem. Ochrana těchto významných informací převažuje nad individuálním právem žalobce získat informace.
33. Za těchto okolností, pokud rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, soud zvážil vyslovení informačního příkazu ve smyslu § 16 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Soud nezjistil nedostatek (skutkových) důvodů rozhodnutí, který ve smyslu závěrů rozsudků A 2/2003 či 1 As 8/2010 brání soudu nařídít poskytnutí informací podle druhé věty § 16 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Vedle toho nelze ze zřetele ztratit, že účelem zavedení apelačního prvku v tomto zákoně je účinné prosazování práva na přístup k informacím. Odmítnutí zužujícího výkladu § 16 odst. 6, pro který v poměrech souzeného případu není důvod, zároveň vede k účinnější ochraně ústavně zaručeného práva žalobce (přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, bod 24).
34. Soud již shora vysvětlil, proč nebyly dány důvody pro odmítnutí celé žádosti o informace. Dále se zabýval tím, zda *prima facie* neexistují nějaké další důvody (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, *Oživení*, č. 2128/2010 Sb. NSS), pro které nelze poskytnout alespoň část usnesení, která dle něj nenaplňují materiální znak utajení. Žádné takové důvody neshledal. Svou povahou se nejedná o informace, které by spadaly pod ochranu § 8a, 8b, 8c zákona č. 106/1999 Sb. Nejde ani o obchodní tajemství (§ 9) či ochranu důvěrnosti majetkových poměrů (§ 10 téhož zákona). Soud neshledal ani jiný dílčí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

důvod, pro odmítnutí poskytnutí informace (§ 2 odst. 3 a 4 či § 11 až § 11b zákona č. 106/1999 Sb.). Soud opakuje, že důvodná část žádosti žalobce o informace se týká materiálů (usnesení vlády), které sice formálně byly označeny jako utajované informace, avšak v podstatné části nesplňují materiální znak utajení.

35. Jelikož soud nezjistil zákonem předvídaný důvod ochrany obsahu těchto informací, musel nařídít povinnému subjektu, aby požadované informace poskytl (§ 16 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.). Výrok III rozsudku soud formuloval tak, aby s přihlédnutím k textaci žádosti žalobce ze dne 21. 2. 2020 a rozhodnutí správních orgánů, bylo patrné, které informace je povinný subjekt povinen žalobci poskytnout. Lhůtu k poskytnutí informací soud stanovil na 15 dnů, což je lhůta, s níž zákon výslovně počítá. Poskytnutí informací není nijak složité či časově náročné. Stanovená lhůta odpovídá rychlosti rozhodování dle zákona č. 106/1999 Sb.

K oprávnění náměstkyně rozhodnout o rozkladu

36. Konečně soud dodává, že v prvním (a v druhém) rozsudku v této věci městský soud zjistil, že náměstkyně žalovaného byla oprávněna vystupovat jako vedoucí dle § 152 odst. 2 správního řádu, a tedy rozhodnout o rozkladu, který žalobce podal.
37. Přes kasační zásah NSS ohledně závěrů týkajících se námitek soustředěných pod žalobním bodem 1) je soud nadále vázán svými původními závěry ohledně žalobního bodu ad 3) (§ 49 odst. 10 s. ř. s.). V nález ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 1688/10, Ústavní soud zdůraznil potřebu, aby soudní rozhodnutí byla předvídatelná, srozumitelná a šetřila právní jistotu účastníků řízení. Soud musí respektovat právní názor, který v téže věci vyslovil dříve. Odchýlit od něj se může, jen pokud tento právní názor *popřel* nadřízený soud nebo v dalším řízení došlo *ke změně skutkového základu*, která by zapříčinila nepoužitelnost dříve vysloveného právního názoru (zejména body 26 a 34 právě cit. nálezu). Ani jeden z těchto dvou předpokladů ovšem v nyní posuzované věci nenastal. Navíc žalobce nic takového ani netvrdil.
38. Proto soud odkazuje žalobce na vypořádání žalobního bodu ad 3) v prvním rozsudku v této věci. Vzhledem k výše uvedenému městský soud nemá co na těchto již dříve vyslovených závěrech měnit. Zároveň považuje za zbytečné, aby tyto závěry, které účastníci řízení dobře znají, mechanicky kopíroval i do nynějšího (druhého) rozsudku v této věci.

III. Závěr a náklady řízení

39. Soud shledal žalobu důvodnou. Proto nezákonné části napadeného rozhodnutí a rozhodnutí povinného subjektu zrušil podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. (výroky I a II). S ohledem na to, že soud neshledal důvody pro odmítnutí části žádosti, v níž tato rozhodnutí zrušil, nařídil výrokem III povinnému subjektu, aby poskytl žalobci část požadovaných informací, které nemohl odmítnout (§ 16 odst. 6 informačního zákona). Ve zbytku, a tedy co do informací, ohledně nichž soud neuložil žalovanému informační příkaz, soud žalobu zamítl (výrok IV). Žaloba tedy nebyla důvodná ve vztahu k podkladovým materiálům všech tří usnesení vlády a ve vztahu k bodům II.1. a III.2. usnesení vlády č. 990/D a bodům III.2 a III.6. usnesení vlády č. 1438/D.
40. Žalobce měl ve věci převážný úspěch. Soud mu proto výrokem V přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení ve výši 10 200 Kč za dva úkony právní služby Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v podobě převzetí zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a), sepsání žaloby a vyjádření ke druhé kasační stížnosti dle písm. d) advokátního tarifu, včetně režijního paušálu dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Konečná výše náhrady nákladů je tedy 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

Nesplní-li povinný (žalovaný) dobrovolně, co mu ukládají výroky III a V vykonatelného rozhodnutí, může oprávněný (žalobce) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha 24. ledna 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.